

Šílená stopařská odysea napříč Spojenými státy

PALEC V ROHLÍKU

MARKÉTA
KRAČMAROVA

PALEČ
ROHLÍKU!

MARKÉTA
KRAČMAROVA

PALEČ ROHLÍKU

Šílená stopařská odysea
napříč Spojenými státy

EUROMEDIA GROUP

PALEC V ROHLÍKU

Šílená stopařská odysea napříč Spojenými státy

Markéta Kráčmarová

Copyright © Markéta Kráčmarová, 2026

Illustrations © Lucie Vávrová, 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-284-1055-1

Všem vyvrhelům.

Všem černým ovčím.

*Všem, kdo si někdy připadali divní – moc citliví,
moc hluční, moc tišší, moc teplí, moc studení
nebo prostě nějak jiní.*

Nejste sami.

Předmluva: Bláznivý nápad = výborný nápad

Brouzdání mapou světa a denní snění o tom, kam a na jaké dobrodružství vyrazit příště – na to mě užilo odjakživa. Při listování atlasem jsem se často nechávala unášet všemožnými fantaziemi. Mimo jiné také přemítáním, jaké by asi bylo projet stopem – mým oblíbeným „dopravním prostředkem“ – část planety, o které se mluví jako o zemi nekonečných možností: Spojené státy americké.

Ve svých necelých osmadvaceti letech, v době, kdy mnozí mí vrstevníci už zakládali rodiny, stavěli domy nebo – v případě opravdu velké hyperaktivity a ještě větších úspor – dokonce obojí zároveň, jsem se konečně ocitla v životní fázi, kdy mě nic a nikdo nelimitoval. Nemusela jsem se ohlížet na délku školních prázdnin ani na omezený počet dnů řádné dovolené. Po letech ve vztahu plném kompromisů jsem si konečně dovolila rozhodovat se výhradně podle sebe. Řečeno méně vzletně a na rovinu – byla jsem dobrovolně nezaměstnaná holka, čerstvě po rozchodu, která neměla ani tušení, co se svým životem dál.

Když mi má mladší sestra jednoho dne s nadšením oznámila, že byla přijata na výměnný pobyt do Kanady – konkrétně do Victorie, hlavního města Britské Kolumbie, ležícího na nejzápadnějším cípu země –, hned jsem věděla, že to je přesně ten impuls, na který jsem čekala. Bylo rozhodnuto: pojeďu ji navštívit!

V mém podání to ale neznamenalo koupit si přímou letenku na Vancouver Island, kde se město, ve kterém měla moje malá sestřička strávit svou univerzitní výměnu, nacházelo. Kdo by se taky chtěl uprostřed lednových mrazů, kdy jsem plánovala svou cestu začít, ocitnout kdesi v Kanadě? Místo toho mě pátrání po nejlevnějších letech z Evropy do Severní Ameriky zavedlo k nízkonákladovému spoji z Paříže do Miami.

Znovu jsem se zadívala na mapu severoamerického kontinentu. Victoria – těsně za hranicemi severozápadního výběžku Spojených států – a Miami, na opačném konci země, úplně na jihu a východě. Tak daleko

na východ, že dál už je jen Atlantický oceán, a tak hluboko na jih, že se na floridský Key West někdy pokoušejí doplavat i odvážlivci ze sousední Kuby.

Diagonální cesta stopem napříč USA, zašeptala jsem si poprvé sama pro sebe. Líbilo se mi, jak to zní.

Lehce ovíněná jsem v předvečer svých narozenin klikla na tlačítko „dokončit rezervaci“. Jednosměrná letenka Paříž–Miami s datem odletu 15. ledna 2024 pak o pár okamžiků později přistála v mé mailové schránce. V tu chvíli už nebylo cesty zpět.

Cestou do Arizony

Cesta do USA logicky začíná u Eiffelovky

Z Českého Švýcarska, kde jsem společně se dvěma kamarády trávila poslední dny před odjezdem z republiky toulkami mezi zasněženými skalami, jsem se do Paříže dostala – jak jinak než stopem – za dva dny.

Pomohli mi k tomu mimo jiné:

- 🇺🇸 Táta se synem, kteří už poněkolikáté v tomto měsíci překonávali několik set kilometrů z Německa do Belgie, jen aby se pokusili vyreklamovat svůj předražený počítačový monitor.
- 🇲🇦 Marocký řidič kamionu snažící se prorazit na TikToku tanečními videi, která natáčel za zvuků tradičních arabských písní v kulisách mrazivých západoevropských dálnic.
- 🇩🇪 Mladý Němec, který většinu pracovní doby trávil opravami stavebních jeřábů vysoko nad zemí a na dovolené jezdil jedině na hlubinné potápění do Egypta, aby prý udržoval svůj život v rovnováze.

Během celé tisícovky kilometrů na cestě jsem nejen poznávala nové lidi, ale také si vzpomněla na Issu, Francouze, kterého jsem potkala během erasmáckého pobytu ve Finsku. Z malého množství zpráv, které jsme si za posledních sedm let od našeho návratu z Finska vyměnili, jsem věděla, že se po dokončení vysokoškolských studií přestěhoval do Paříže. Rozhodla jsem se tedy zkusit štěstí a během čekání na svezení u jedné z německých dálnic mu napsala, jestli pořád žije, jestli bydlí v Paříži a zda by se mnou náhodou nechtěl zajít na kafe.

„No jasně! A pokud potřebuješ ubytování, tak mám skvělejší, strašně pohodlnější gauč!“ zněla Issova pohotová odpověď a hned mi poslal i adresu. Naťukala jsem ji do Google Maps a zůstala jsem zírat do mobilu jako opařená – Issa bydlel jen necelý kilometr od Eiffelovy věže!

Po dostopování na okraj města a lehce trapné příhodě v pařížském metru, kdy jsem se pokusila nacpat svůj lístek do špatné díry turniketu

Těsně před odletem. Procházka k Eiffelce s Issou

(což mi poskytlo jedinečnou příležitost nahlédnout do jeho útrob, zatímco se nešťastná zaměstnankyně podzemky marně snažila mou jízdenu vyprostit), mě čekal víkend plný povídání, croissantů, malebných procházek na břehu Seiny a hlavně pocitu porozumění a vřelosti, který mi Issa, přestože jsme se neviděli celá léta, poskytoval.

Přesně tenhle pocit jsem před svou nadcházející cestou do neznáma potřebovala jako sůl.

Plánování? Ne, díky! Je načas vyrazit!

Kromě letenky na Floridu a couchsurfingového hostitele žijícího na plachetnici v jednom z miamských přístavů, u něhož jsem si domluvila nocleh na prvních pár dní, jsem neměla zařízeného ani naplánovaného vůbec nic. Zнала jsem jen svůj cíl: Victoria, Britská Kolumbie, Kanada. Způsob, jak se tam dostat? Stopem.

Tahle neorganizovanost mi sice dodávala pocit svobody a flexibility, ale zároveň vzbuzovala nejistotu, strach a osamění. Někde hluboko ve mně nějaká moje vystrašená část dokonce doufala, že se mi, jak se to v posledních měsících z všemožných příčin stalo už několikrát, z Evropy nepodaří odletět. Nebo že mi na americké území bude z nějakého důvodu odepřen vstup. Moje druhá, mnohem větší část však už byla z nekonečných změn a nevydařených plánů unavená a toužila se za tu prokletou velkou louži konečně úspěšně dostat.

Kvůli téhle změti pochybností, zmarů a doufání se mi několikrát zběsile rozklepaly prsty. Nejprve ve chvíli, když jsem při odbavení na pařížském letišti na první dobrou nemohla najít své schválené americké vízum, a ještě víc, když na mě po přistání na Floridě přišla řada u pasové kontroly.

Ta totiž při vstupu do USA znamená i zodpovídání celé řady dotazů, přičemž první rada k tomu, jak jí alespoň podle článku, který jsem si před odletem narychlo našla na internetu, úspěšně projít, zní: „Mluvte pravdu, nic než pravdu a vždycky jen pravdu.“ Ta ale v mém případě zněla hispánskému celníkovi, hledícímu na mě s přísným výrazem zpoza plexiskla, značně podezřele.

„Jak dlouho plánujete zůstat v USA?“

„Tři měsíce.“

Zvednuté obočí.

„Kde budete v Miami ubytovaná?“

„U kamaráda.“

„Odkud se s ním znáte?“

„Slyšel jste někdy o Couchsurfingu?“ zmínila jsem platformu umožňující se lidem zdarma ubytovat u hostitelů po celém světě.

„Ne.“

„To je taková aplikace, něco jako Airbnb.“

„Takže jste toho člověka nikdy předtím neviděla?“

„No... ne,“ ztěžka jsem polkla a při pohledu na čím dál tím nedůvěřivější výraz v celníkově tváři jsem si začala uvědomovat, jak špatně pro mě celá situace vypadá.

„V jakém oboru pracujete?“ pokračoval v otázkách.

„Jsem fyzioterapeutka.“

„To vašemu zaměstnavateli nevadí, že budete pryč celé tři měsíce?“

„Nevadí, já jsem totiž už před časem podala výpověď, abych mohla cestovat.“

Celníkovo obočí vystoupalo tak vysoko, že už takřka splývalo s jeho tmavými ulízanými vlasy.

„Takže, milá slečno, shrneme si to. Momentálně nemáte žádný příjem, žádnou hotovost, jen několik tisíc dolarů na účtu, a plánujete tu pobývat tři měsíce s lidmi, které jste v životě neviděla. Víte, jak je tahle země drahá? Celé mi to přijde dost podezřelé... Kolega si vás převezme k dalšímu dotazování.“

Od přepážky pasové kontroly jsem byla vzápětí odvedena do jakési zadní místnosti, kde se v čekárně nacházelo několik dalších stejně „podezřelých“ individuí jako já. Srdce mi bušilo o závod a v duchu jsem si nadávala.

Panebože, proč jsem jim neřekla, že tu budu jen dva týdny na dovolené u moře v nějakém hotelu jak všichni ostatní?

Pak jsem si ale vzpomněla na pravidlo číslo jedna „při pasové kontrole se nelže“ a jen odevzdaně čekala, jak to dopadne.

Dostanu se vůbec v USA dál než za hranice letiště? Anebo mě odešlou příštím letem zpátky do Paříže a budu si muset i nadále jenom domýšlet, jestli to na Miami Beach vypadá hezky i bez sexy plavčictva z Pobřežní hlídky?

Policejní úředníci pravidelně procházející čekárnou postupně předvolávali k výslechu jedno jméno za druhým. Ostatní spoluprovinilci z místnosti pomalu ubývali. Na mě však řada stále nepřicházela. Cítila jsem nervy podobného rázu jako před zkouškou završující má fyzioterapeutická studia.

Tentokrát jim musím říct všechno líp – zkusit jim vysvětlit, že cestovat se dá i s málem a že jsem si sem nepřijela přivydělat drogama, sexem ani vůbec ničím jiným, protože nemám pracovní povolení a jsem si moc dobře vědoma toho, že legálně tu zkrátka makat nemůžu, plánovala jsem si strategii svého nadcházejícího rozhovoru s celníky.

To všechno byla však pravda jen zčásti. Prostituci jsem si do USA opravdu vydělat nepřijela, nebo jsem to tak aspoň neměla v plánu (člověk nikdy neví a ne nadarmo se říká: nikdy neříkej nikdy). Zato jsem se ale už moc těšila na pár stovek dolarů, které mi můj couchsurfingový hostitel José přislíbil výměnou za úklid a jednoduché údržbové práce na jeho plachetnici. Jedna maličká lež se snad mezi vší tou pravdou nějak ztratí...

„Kráčmarová,“ ozvalo se i přes silný americký přízvuk s poměrně dobrou výslovností z kanceláře přede mnou. Ztěžka jsem polkla a vydala se dovnitř vstříc nejistému osudu. Uvnitř nevelkého kancelářského kamrlíku mě za stolem čekal respekt budící Afroameričan v uniformě.

„Jak se máš?“ překvapil mě s úsměvem českou otázkou, po které pak následovalo spoustu dalších, ale už v angličtině.

Během následujících desítek minut jsem mu povykládala o všem možném. Odkud pocházím, z jaké jsem rodiny, kolik peněz mám na účtu a jak už na cestách využívám Couchsurfing přes deset let a nikdy se mi nic špatného nestalo.

„Ve Spojených státech jste to ale ještě nezkoušela, ne?“

„To ne, ale myslíte, že to bude takový rozdíl?“

„Hádám, že to budete muset posoudit sama,“ pronesl kousavě a ve mně svitla naděje, že se mé cestovatelské plány na několik dalších měsíců zatím ještě nerozpadly.

Policista si pak jen důkladně prohlédl *street view* zobrazení adresy mého budoucího hostitele (k mému překvapení se při pohledu na přístav plný kotvících plachetnic dál nevyptával) i jeho fotku (zíráním na ni se zdržel několik minut a já si mohla jen domýšlet, zda uvažuje, jestli je vhodné, aby holka jako já přebývala u nějakého postaršího Portoričana). Po všem tom dlouhém dumání a přemítání se na mě otočil, podal mi pas a rozloučil se slovy:

„Tak si to tu užijte, slečno. A hlavně na sebe, prosím vás, dávejte pozor.“

Hurá! Konečně můžu vyrazit za Josém na jeho plachetnici!

Sex, drogy & rock-and-roll

José byl sedmačtyřicetiletý Američan s kubánsko-portorickými kořeny, který i přesto, že měl v rodném listě pod položkou „místo narození“ uvedeno „New York City“, strávil většinu svého mládí prací poslíčka pro luxusní klientelu v rodné zemi své matky – Portoriku. Zjistil tak třeba, kolik kokainu, alkoholu a vybraného jídla zvládne spotřebovat během své dovolené kapela Rolling Stones, a naučil se, jaké to je žít milionářský život, i když sám mezi bohatou smetánku nepatřil. Alespoň prozatím.

Tímto způsobem života se mu taky dost brzo podařilo stát se alkoholikem a drogově závislým, až byl jednoho dne svým šéfem donucen k několikátýdennímu pobytu na odvykačce. Ten však zakončil poměrně neslavně – útekem za laciným fetem do Mexika.

Po téhle eskapádě se už mladý José ke své původní práci vracet nechtěl. Věděl, že představa, že se mu podaří zůstat střízlivý v prostředí věčně zdrogovaných rockových hvězd, je pouhou utopií, a i když byl šéf zároveň jeho dobrým kámošem, na odvykací kúry ho donekonečna posílat taky nemohl. Takovému nešťastnému kolotoči se Portoričan chtěl vyhnout za každou cenu.

A tak se rozhodl jednat po svém. Sbalil se a odjel do Miami, aniž by měl jakýkoliv konkrétní plán. Zkrátka ho tam něco táhlo. Možná to zní neuvěřitelně, ale jeho šestý smysl se opravdu ukázal jako výborně funkční.

Pár týdnů po příjezdu do nového města se během jedné ze svých pravidelných procházek podél pobřeží zapovídal s neznámým, ale sympatickým staříkem. Můj miamský hostitel byl odjakživa velmi upovídaný, a netrvalo dlouho, než se přistihl, jak neznámému starci vypráví svůj životní příběh do sebemenších detailů.

Dědeček pozorně naslouchal, přikyvoval a pak rozvážně pronesl: „Chlapče, ty teď potřebuješ být od všech těch drog a alkoholu co nejdál, a v tomhle městě na tyhle věci narážíš na každém rohu. To pro tebe není úplně to pravý ořechový. Zatím se sice držíš, ale dřív nebo později v nějaké slabší chvíli podleheš. Mám ale nápad, jak ti pomoci! Vlast-

ním starší plachetnici, kterou už vůbec nevyužívám. Jen mi tu padá na hlavu. Co kdybys mi zaplatil nějakou symbolickou sumičku a pronajal si ji? Můžeš na ní bydlet, trochu si ji opravit... A hlavně s ní zakotvit co nejdál od pevniny a všech těch nezdravých lákadel, abys měl klid na to, dát se zase dohromady."

Tak se stalo, že kluk, který do té chvíle nevěděl o námořnickém životě vůbec nic, začal bydlet na staré, ošuntělé bárce a veškerý svůj volný čas zasvěcoval snaze naučit se co nejvíce o plachtění. Pokud se tedy zrovna necítil mizerně kvůli tomu, jak se jeho tělo stále ještě dožadovalo alespoň kapičky něčeho ostřejšího.

Asi během třetího měsíce Josého života na vlnách přišel nečekaný telefonát, který mu měl navždy změnit život. Volajícím nebyl nikdo jiný než dcera onoho kouzelného miamského staříka.

„Tatínek před pár dny zemřel a v závěti nezapomněl ani na vás. Přepsal na vás tu loď, José. Je vaše."

Přesně takhle se mladý Portoričan dostal ke své první plachetnici. Sice staré a plné harampádí, ale jen a jen jeho! Postupně se naučil, jak rozpadající se palubu a další lodní komponenty svépomocí opravit, a nedlouho potom se se svými nově nabytými dovednostmi nechal zaměstnat v přístavu.

Jak už to v Americe často bývá, José nevydržel zaměstnaný dlouho – nebylo to kvůli tomu, že by dostal padáka, naopak. Co nejrychleji si založil svůj vlastní byznys, který nyní zajišťuje správný chod i těch nejluxusnějších jachet miamské smetánky.

„Víš, já mám úspěch proto, že se nenechávám ničím rozptylovat. Byznys je pro mě prioritou. Nebývám nemocný, nemám děti, neřeším krize na poslední chvíli a mí klienti vědí, že se na mě můžou spolehnout. Když se v práci někdy neukáže některý ze zaměstnanců, nevadí. Stejně neumí nic, co bych nedokázal líp, tak alespoň dostanu dvojnásobek peněz, protože odvedu práci i za ně. Pokud si musím někdy najmout externistu, aby pro mě udělal něco, co neumím, pozorně ho sleduju a odkoukám to, abych si ho příště už platit nemusel," vysvětloval mi můj hostitel při jednom z našich večerních posezení u stolu v hlavní kajutě.

Josého rady do života

Kromě svého životního příběhu mi můj nový přítel předal i spoustu rad a životních lekcí. Některé z nich se mi neposlouchaly úplně příjemně: „Víš, ty jsi tak trochu bordelářka. Neustýláš si postel, tvoje kajuta vypadá fakt hrozně. Možná se ti to zdá jako drobnost, ale to jsou právě zvyky, který dávají životu pořádek a řád. S takovýma maličkostma začneš a postupně získáš dostatek sebekontroly na to, abys dosáhla všech svých cílů. Nemusíš být pořád tak skromná. Nemusíš být jen ta, která rady přijímá; můžeš je i dávat. Věř si víc a nenech ostatní, aby tě ovlivňovali. Zůstaň sama sebou.“

Jindy jsem se zase dozvěděla, že: „Pokud ženská kolem pětatřiceti nemá chlapa, tak se stanou dvě věci. Jednak si koupí vibrátor, což už je sama o sobě cesta do pekel, protože dneska už jsou ty inštrumenty tak pokročilé, že se jim chlapi dokážou vyrovnat leda ve snu. A pak si ještě pořídí psa, na mazlení. Občas se sice cítí trochu osaměle, ale většinu svých potřeb má díky tomu psisku a vibrátoru jakžtakž uspokojených. Pak ale v pětatřiceti zjistí, že jí pes pomalu umírá, vibrátoru už baterka nevydrží dost dlouho na to, aby se udělala, a všichni normální chlapi jsou už dávno zabraní. A teprve tehdy na ni skutečně dolehne, co znamená samota.“

Svého hostitele poznávám možná až příliš

Josého příběhy a pohledy na svět byly sice často dost svérázné, ale rozhodně tomuhle chlapíkovi nechybělo úžasné velké srdce a chuť lidem pomáhat a podporovat je.

Díky němu jsem v Miami měla nejen střechu (a hlavní lodní plachtu) nad hlavou, ale i skvělé jízdní kolo, na kterém jsem mohla bezstarostně prozkoumávat všechny místní ulice – od nejrušnějších šestiproudovek až po dlouhé mosty, spojující pevninskou část města s proslulou ostrovní Miami Beach.

Snadno jsem tak mohla cestovat napříč nejrůznějšími čtvrtěmi – ať už to byla zbohatlická sídla plná rozsáhlých milionářských vil, skromné domečky kubánských přistěhovalců, slavná Ocean Drive plná architektonických skvostů ve stylu art deco, nebo Wynwood, distrikt proslulý street artem, kde nejrůznější malby a kresby pokrývají doslova každíček kousíček zdi, pouličních lamp i požárních hydrantů.

Kromě toho všeho mi José dal i možnost si přivydělat, takže jsem mimo brouzdání floridskou metropolí trávila čas taky drobnými prácičkami na plachetnici a masírováním jeho rozložitých zad.

Po dobře odvedené práci bylo samozřejmě potřeba si pořádně užít. Právě díky Josému jsem ve svých osmadvaceti konečně naplno pochopila, co skutečně znamená heslo *work hard, play hard*.

„Každý úspěšný chlap potřebuje ve svém životě sexuální náboj, který ho pohání. Já na vztahy a na randění nemám čas – chci si jen jednou dvakrát do týdne pořádně zabušit do nějaký atraktivní ženský a nerad bych kvůli tomu pořád někomu lámal srdce. Tak si je radši platím – mladý holky z Latinský Ameriky, který zatím k normální, legální práci ve Státech nemají papíry. Dám jim pěkný peníze, jsem na ně hodný, kupuju jim dárky a všichni jsme spokojení,“ popisoval mi José bez skrupulí svůj sexuální život. Mluvil o tom naprosto samozřejmě, jako by šlo o běžný obchodní model.

Když jsem mu pak na otázku, jestli mám přítele, odpověděla, že ne, že momentálně mám akorát tak bývalou přítelkyni, rozhodným hlasem pronesl: „Tak to ti seženeme nějakou pěknou prcku. Bez toho z Miami neodjedeš.“

Kdo mě zná, ví, že podobným návrhům většinou neodporuju, takže když si José příště pozval jednu ze svých oblíbených Kubánek, byla jsem u toho: „Tady se platí za hodinu, Markie, není čas ztrácet čas. Na povídání nebo mazlení zapomeň. Hlavně, ať to odsýpá.“

Byl to zvláštní zážitek. Ač jsem si ho v danou chvíli užila, jedno jediné využití placených sexuálních služeb v životě mi velmi pravděpodobně postačí.

Opravdu se jí to, co děláme, líbí, nebo je jí to ve skutečnosti nepříjemný a jen se přemáhá? Co když udělám tohle? Nebude jí to vadit? A můžu vůbec věřit její odpovědi, když se jí na to zeptám?

Hluboko v sobě jsem celou dobu nemohla utišit hlásek, který mi našeptával, že to ta holka nedělá dobrovolně, ale s vidinou výdělku, a taková motivace lidi dohání k ledasčemu.

Ta, co se mnou nikdy neodjela

V Miami jsem rozhodně nebyla od toho, abych jen tak lelkovala, takže jsem neváhala a hned další večer po svém „byznys zážitku“ se slečnou z Kuby jsem vyrazila na tinderové randíčko s Natalie, Kolumbijkou, která na Floridu přijela hledat čerstvý start po náročném rozchodu.

V Kolumbii byla Natalie environmentální inženýrkou, tady uklízela hotelové pokoje. Taková je bohužel realita většiny imigrantů, kterých do USA z Latinské Ameriky každoročně proudí tisíce. Vzdělaní lidé tu vykonávají nekvalifikovanou práci, za kterou dostávají na americké poměry dost mizernou mzdu, ale přesto si vydělají víc než doma jako inženýři.

Ten večer na mě latinská kráska i se svým kolem čekala u odlehlé stanice metra v kubánské čtvrti Hialeah, kterou jsme se pak, za zvuků

Zamilované úsměvy s Natalie

reggaetonu linoucího se z repráčku na jejich řídítkách, bok po boku projížděly.

Naši první zastávkou byla tradiční kubánská restaurace. Seděly jsme proti sobě oddělené stolem, na kterém ležel osamělý talířek s kukuřičnou plackou, a vyměňovaly si úsměvy přes jeho okraj.

Natalie se mnou zpočátku odhodlaně konverzovala lámanou angličtinou, ale brzy ji to přestalo bavit a k mé radosti přešla na španělštinu. V ní mi mohla svůj životní příběh vyprávět mnohem snadněji, a zatímco se jí kolem laskavých očí při každém úsměvu tvořil vrásčitý vějířek, já se do ní mohla o to rychleji zakoukat.

„Nechtěla by ses ke mně na ten můj stopovací vejlet přidat?“ zeptala jsem se okouzující brunetky s vlasy až téměř do pasu – napůl v žertu, napůl pod přívalem hormonů.

Jen se zasmála.

„Pojď, radši si půjdem dát něco k pití,“ mrkla na mě místo odpovědi škádlivě.

O chvíli později jsme na lavičce v parku popíjely pivo z plechovek zabalených do malých papírových sáčků jako dvě puberťačky a já se nemohla ubránit pocitu, že jsem se přenesla do amerického seriálu pro teenagery. Seriálu, jehož díl neskončil nikde jinde než na tom nejlacinějším motelovém pokoji, který jsme v celé čtvrti Hialeah a jejím okolí dokázaly najít.

Než jsem z Miami vyrazila na sever, stihla jsem se s Natalie setkat ještě jednou. V těsném objetí, v jakém jsme se k sobě tiskly hluboko zabořené do houpací sítě, se mi svěřila, že jsem jí svým nápadem na společné cestování nasadila brouka do hlavy. Byla to pro ni nabídka dobrodružství, která může přijít jen jednou za život, a cítila, že by mohla litovat, pokud ji odmítne.

Zavřela jsem oči, přitiskla jsem ji k sobě ještě silněji a doufala, že tenhle moment nikdy neskončí. Okamžik plný bláznivých představ o všem, co by mohlo být.

Když jsem jí zabořila nos do vlasů, abych nasála jejich vůni i do zásoby, moc dobře jsem věděla, že je to všechno jenom jedna krásná, zamilovaná miamská pohádka a že na Natalie nebudu vzpomínat jako na *The one that got away*¹, ale jako na *The one that never left with me*².

¹ Spojení označující člověka, který byl výjimečný a mohl být tím pravým*tou pravou, ale z nějakého důvodu z našeho života odešel.

² Ona osoba sice zůstala v autorčině srdci, ale nikdy s ní nevyrazila na cestu.

Tady máte můj palec a dovezte mě prosím co nejdál!

Byla tady. Chvíle, kterou jsem se snažila oddálit tak dlouho, že jsem místo původně dvou zamýšlených dní strávila v Miami celý týden – přišel čas mého prvního stopování v USA.

Představa okamžiku, který měl nastat, mi už týdny svírala žaludek. Nezáleželo na tom, kolik jsem toho už stopem projela Evropou, severní Afrikou či Blízkým východem. Čelila jsem úplně novému kontinentu s obrovskými osmiproudovými dálnicemi, rozlehlými městy, na jejichž okraj se dostáváte někdy i několik hodin, a lidskou mentalitou, ve které jsem se zatím nevyznala. Nacházela jsem se v zemi, kde je běžné, že lidé vlastní zbraně a legálně je používají k ochraně svého majetku. A zároveň v zemi, která je proslulá sériovými vrahy jako žádná jiná.

Proč jsem jen poslouchala všechny ty podcasty o opravdových zločinech?

Teď už však bylo příliš pozdě si cokoliv vyčítat. Bylo třeba vrhnout se do akce.

Když se člověk chce dostat stopem z jednoho velkého města do druhého, prvním krokem zpravidla bývá přesun pěšky nebo veřejnou dopravou k nájezdu na dálnici vedoucí potřebným směrem. V americkém provedení většinou můžete kvůli obrovské rozlehlosti velkoměst možnost jít po svých rovnou vyloučit a doufat, že se v dané metropoli nachází ucházející síť metra či autobusových spojů.

Miami k takovým lokalitám naštěstí patřilo, a tak mi po vystoupení z busu stačila jen asi míle (1,6 kilometru) chůze, než jsem došla k pěknému místečku s dostatečným prostorem k zastavení a poprvé na tomto světadíle vytasila svůj palec.

Minuty ubíhaly, auta kolem mě projížděla, většina řidičů nasazovala lhotejné nebo mírně podezřívavé pohledy. Občas se ale naštěstí objevil i povzbudivý úsměv, který mi dodal trochu odvahy.

Obávala jsem se, že na tomhle náhodně vybraném místě na okraji Miami zůstanu stát celé hodiny. K mému překvapení ale stačilo jen několik desítek minut se zvednutým palcem a už jsem seděla v autě svého historicky prvního řidiče na severoamerickém kontinentu. Nadšeně poslouchal, jak mu vyprávím o plánu dojet stopem až do Kanady.

Naše konverzace však netrvala dlouho – milý pán neměl namířeno nijak daleko a brzy mě vysadil na benzínce u rušné křižovatky městského obchvatu. Stále jsem byla nedaleko Miami, ale přece jen o něco blíž svému cíli pro dnešní den. Tím bylo Naples, město zbohatlíků na západním pobřeží Floridy, které se proslavilo nekonečnými bílými písčnými plážemi.

Na benzínce jsem zvolila další ze svých stopovacích strategií – oslovovat řidiče s otázkou, kam mají namířeno a jestli by mě nevzali s sebou. Tahle metoda nepatří k mým oblíbeným, protože se při ní cítím trochu jako otravný podomní prodejce, ale bývá docela efektivní. Při osobním kontaktu je pro lidi totiž obvykle těžší vás odmítnout.

Randící milionář

„Z Naples jsem zrovna přijel, ale jestli by ti nevadilo poflakovat se pár hodin okolo Miami Beach, můžu tě tam pak odpoledne hodit, až se budu vracet.“

Tak jsem poznala Franka, bohatého právníka kolem sedmdesátky, se kterým jsem zamířila desítky kilometrů zpátky směrem, odkud jsem toho rána už jednou vyrazila.

Poté co jsme v přečpaném Miami Beach našli místo k zaparkování a já pomohla bělovlasému staříkovi koupit lístek z parkovacího automatu, každý z nás vyrazil opačným směrem. Já měla v plánu strávit pár hodin procházením přilehlých ulic směrem k pláži, zatímco Frank se chystal zjistit, zda na něj čeká nová životní láska v podobě dámy, se kterou měl sjednané rande přes seznamku pro starší a bohatší s názvem MillionaireMatch.

S Frankem jsme se domluvili, že jakmile bude se svou schůzkou hotový, zavolá a potkáme se na parkovišti. Pro jistotu jsme ověřili, že hovor z amerického čísla na české funguje, a já mohla bez obav vyrazit.

Během čekání na Frankův telefonát jsem si vychutnávala krásu slavné Ocean Drive lemované barevnými budovami. Na tváři mi seděl blažený úsměv, když mi mysl přehrávala vzpomínky na společné chvíle s Natalie. Bylo osvěžující se procházet jen tak, bez báglu, ten jsem nechala v kufru Frankova veterána.

Telefonát od něj však už delší dobu nepřicházel, tak jsem se rozhodla, že pro jistotu zamířím zpět k autu. Mé paranoidní já se celou cestu modlilo, aby se vůz nacházel pořád na stejném místě, kde jsme se před nedávnem rozloučili. Představa, že bych se najednou ocitla na-prosto bez ničeho včetně pasu, pro mě byla tou nejhorší noční můrou.

Jaké bylo moje překvapení, když jsem po zabočení za poslední roh zahlédla na okraji silnice stát nejen Frankovo auto, ale i jeho samotného, jak ke mně spěchá.

„Už jsem ti volal asi před deseti minutami, ale vyzvánělo to nějak divně. Slyšela jsi něco?“

Zkontrolovala jsem mobil, ale žádný zmeškaný hovor se nezobrazoval.

To mám zase štěstí, ještě že jsem se vrátila včas, panebože, prolétlo mi hlavou, když jsem s bušícím srdcem usedla na místo spolujezdce. Konečně jsme mohli vyrazit mým kýženým směrem – do Naples.

Po cestě jsme projížděli národním parkem *Everglades*, proslulým nespočtem mokřadů a hlavně aligátorů. Z bezpečí auta jsem měla skvělou příležitost pozorovat, jak se vyhřívají na březích vodních kanálů přímo podél silnice.

Zatímco jsem se přitisknutá k okénku snažila napočítat co nejvíc těch děsivě vypadajících zelených ještěřů, bedlivě jsem naslouchala Frankovu vyprávění o jeho životě postaršího rozvedeného právníka, který hledá tu pravou – ideálně alespoň o dvacet let mladší krasavici.

Zároveň jsem se snažila diplomaticky kličkovat v odpovědích na jeho četné politické dotazy – už jsem totiž slyšela o příbězích stopařů, kteří byli vysazeni uprostřed ničeho poté, co se před svým republikánsky orientovaným řidičem netajili názory na to, jak moc velký je Donald Trump hňup. Nic podobného jsem rozhodně nehodlala riskovat.

Uprostřed ničeho totiž začínají všechny hororové příběhy...

Floridská idylka

Návštěvu Naples mi doporučil starší brácha, který Floridu stihl navštívit už několikrát. Jeho styl cestování se sice od toho mého poměrně zásadně liší – například plánuje předem, a ne podle toho, kdo ho kde nabere u silnice nebo u sebe nechá přespat na gauči – přesto jsem si nechala poradit, které místo podle něj na Floridě není radno vynechat.

Tvrdil, že Naples je úhledné malé městečko plné honosných vil a možností koupání. O obojím jsem se záhy přesvědčila na vlastní oči, a dokonce se mi i poštěstilo v jedné menší vilce pobýt přes noc.

Patřila Billovi, mému dalšímu „panu domácímu“, který mě však hostil pouze v zastoupení svého nejlepšího kamaráda z Chicaga – Jima. Ten si užíval příjemných floridských zimních teplot při pobytu v domě

Bělostná pláž v Naples

svého přítele, zatímco si Bill dopřával ještě příjemnějšího počasí na své spirituální dovolené v Mexiku.

Frank mě zavezl přímo na Billovu adresu, potrásl si s Jimem pravicí a prohodil s ním pár slov, aby si ověřil, že to není žádný podivín. Před jeho odjezdem jsem ještě musela slíbit, že se ozvu, až to dotáhnu do New Orleans, a povím mu o svých dalších plánech.

Zdálo se, že New Orleans ve Frankově hlavě představovalo jakousi pomyslnou hranici mezi relativně bezpečným a naprosto riskantním cestováním a že na západ od tohoto města se pohybují už jen samá nebezpečná individua.

Hádám, že se v následujících týdnech sama přesvědčím, zač je toho loket.

Americký sen a čínská moudrost

Společnost jednoho sedmdesátníka mi plynule nahradil sedmdesátník číslo dvě. Jim pocházel z rodiny čínských přistěhovalců, kteří našli nový domov v USA po druhé světové válce. Usadili se na Středozápadě, v místě zdánlivě uprostřed ničeho, kde si otevřeli malou restauraci.

O zákazníci neměli nikdy nouzi – jejich rodinný podnik totiž stál přímo u legendární dálnice Route 66, která protíná celou Ameriku. Spojuje Chicago na severovýchodě s Los Angeles na jihozápadě a tvoří tak diagonálu přesně opačnou k trase, po které jsem se plánovala napříč Spojenými státy pohybovat já.

Příběh Jima a jeho mladšího bratra byl klasickým ztělesněním amerického snu, který do USA přilákal a stále přitahuje stovky lidí toužících po lepším životě. Jimovi rodiče přišli do Severní Ameriky téměř bez peněz a strávili celý život tvrdou prací, aby jejich děti mohly jednou žít lépe.

Podařilo se. Stačily pouhé dvě generace a Jimova rodina se vypracovala od nuly až k miliardám. Největší zásluhu na tom měl Jimův mladší bráška, který se stal úspěšným podnikatelem v oblasti botoxových injekcí.

Aby Jim v rodině zachoval balanc, vydal se svou životní stezkou trochu levicovějším směrem. Po letech, během nichž si vyzkoušel desítky různých profesí – od motivačního řečnění po produkci filmů v Hollywoodu –, nakonec zakotvil u organizování vzdělávacích programů pro indiánské a afroamerické menšiny.

Procházeli jsme se po pláži poseté drobnými mušličkami, zatímco slunce pomalu klesalo k obzoru. Občas jsme zahlédli velké ptáky, jak si na pobřeží suší svá černá, doširoka roztažená křídla v posledních hřejivých paprscích.

„To jsou kormoráni,“ ukázal Jim jejich směrem a vysvětlil mi, že v Číně se tito ptáci s impozantním rozpětím křídel využívají k lovu ryb. Díky jejich síle a skvělým plaveckým schopnostem si je rybáři udržují na lodích v podstatě jako mazlíčky. Krmí je zbytky a na oplátku si nechávají ryby, které jim kormoráni uloví – kolem jejich krků totiž vážou lano, přesně tak pevně, aby ptáci svůj úlovek nedokázali polknout.

„Myslím, že mezi sebou mají takovou tichou dohodu o spolupráci,“ pousmál se Jim, když jsme se pomalu vraceli od pláže k zaparkovanému autu.